

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2012 november Vers

Bakos András: Karbon; Fénykor

Karbon

Biztosan lehetne valami szebbel is
folytatni, mondják a büfévilamoson;
langaléta öregúr, földérítő tiszt
a háborúban, aztán modellező,
szakkörök vezetője, évtizedekig.
Legkedvesebb anyaga a fenyő,
aztán a balsafa, a durál alumínium,
talán még a karbon. Márkásabb
ragasztói, tolómérői, lombfűrészzei
és hőlégsugaras hajtóművei együtt
maradnak valakinél. Beszélgetni is
kellett volna vele, mert így most
iszonyú tapasztalat veszett kárba.
Temetésén, ahogy mindenki kiér
a ravatalozóból, kétfedeles köröz
egészen közel a fák fölött. Lobog
az összes ing, blúz, haj. Hirtelen
rebben föl és eltűnik, amikor indul
a menet a sír felé. Lakkozott arcú báb
ül benn, fehér sállal a nyakán, vagy

pilóta; senki se tudja, ki rendelte oda,
vagy ki irányítja a közelből, csak azt:
egy az egyes volt, vagyis élethű repülő.

Fénykor

Víz folyt a napernyők nyelében,
fönt kiömlött a vászonra, lecsurgott
a zsinórrojtokon. Messziről nézve:
ragyogó gombák a sivatagban.
Ezek alatt lehetett hűsölni, pihenni,
bár fénykoromban még szerettem
a napot. Volt az olaj lágy hangja és
ezé a vize. Az lotyogott, emez inkább
suttogott, egészen emberi hangon.

Az emírség szállodái modern
múzeumok. Szobáikban irdatlan
tükrök, nem láttunk illesztést sehol,
pedig ilyen nagy üvegtáblák nem
férnek be ajtón, ablakon. A foncsort
és az üveget folyékony állapotban
hordhatták föl a falra, így képzeltük.
Egy hallban jegenyefa nőtt, okker
madarak fészkeltek rajta. Alig
kapott fényt, mégsem volt sárga
vagy száraz levele. Sok minden
létezett, élt ésszerű magyarázat

nélkül. Nyilván ezért is arrafelé,
a Közel-Keleten játszódik a Biblia.

Esténcént mentünk egyik bárból
a másikba, mindig oda, ahol boldog
órát tartottak: olyankor fél áron
lehetett inni. Ha lejárt az idő, a csapos
megrázta nekünk a kolompot. Sohase
rúgtunk be, válogatott társaság volt ez,
csupa mérnökember. Amikor kiderült,
hogy nem akarok tovább maradni,
behívtak, egy órán át győzködtek
a zöld palotában. Nem értettem,
honnan veszik, hogy jobb lennék
a többiekénél. Mivel olyan sűrűn
ismételték a nevemet, arra kellett
gondolni, hogy leginkább ez
tetszett meg nekik, az Aladár.

Egyszer valaki megköszöni nekem,
hogy hazajöttem: ezt sokáig vártam.
Amikor építkeztünk, jó lett volna
világítóablakot vágni a szomszéd
portája felé, de nem lehetett. Garázst
sem építhettem a nagykapuval
szemben, mert akkor nem férnének
el a tűzoltók. Mások nem kérvényeztek,
csak építettek. Ez még nem annyira

bosszantó, el lehet viselni, de most
a másik szomszéd kolbászt kezdett
gyártani, bükkfaforgáccsal tüzel
a füstölőben éjjel. Azt hitte, én
jelentettem föl. Ha kinn vagyunk
az udvaron, ideáll a drótkerítéshez,
és suttogva gyaláz minket, hogy ne
hallja más. Néha én is válaszolok,
akkor bedühödik és ordít. Ez szabályos
háború. Azt gondoltam, ráhívom
a tűzoltókat, vagy szólok magának,
hátha sikerül intézni valamit. Már
mindegy, szellőztetünk, vagy sem,
a füstszag mindenképpen bejut.
Folyton érezzük a kabátokon, függönyön.
A mosás itt nem segít, semmit.

[Tetszik](#)

7 ember kedveli. Legyél te az első az ismerőseid közül!

Kapcsolódó írások:

1. **Bakos András: Előkert; Fényes papíron; Régi fény** A sötét sövényből kinőtt világos hajtások az utolsó pillanatig libegtetik...
2. **Bakos András: Most csak aludjak; Véreink** Rémálom, kocsmatöltelékeké: mély nyomokkal vagdalt földút fagyban, erős lámpafényben. Hegyélek,...
3. **Bakos András: Repce Szomolyában; Régi kályhák** Nem megy el hazulról. Tálcan melegíti a vizet a méheknek,...
4. **Bakos András: Színjáték** Bakos András Színjáték Fogadkoztunk, hogy ha tényleg meg bírjuk...
5. **Bakos András: Költözés** Bakos András Költözés A tengerzöld üvegajtó előtt állva figyelmeztet,...

Cimkék: [Bakos András](#)